

சிங்கலி லதீதசிவ சாதுசங் கத்தினைச்
 சேரவருள் புரியொணாதோ
 சிவயோக மன்றிமற் றெல்லா மயக்கென்று
 தேறவருள் புரியொணாதோ
 பங்கமில் லாதவொ ரருட்சத்தி யென்னுளே
 பதியவருள் புரியொணாதோ
 பார்க்குமிட னெல்லா நிறைந்தசத் தென்னவே
 பார்க்கவருள் புரியொணாதோ
 இங்கென்று மங்கென்று மில்லாம லெங்கணு
 மிருக்கவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துத்
 திங்கணிகர் போதநனி யுண்டென்னை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சிங்கல்இல் அத்த சிவ சாது சங்கத்தினைச்
 சேர அருள் புரிய ஒணாதோ
 சிவயோகம் அன்றி மற்று எல்லாம் மயக்கு என்று
 தேற அருள் புரிய ஒணாதோ
 பங்கம் இல்லாத ஒர் அருட்சத்தி என்னுள்ளே
 பதிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 பார்க்கும் இடன் எல்லாம் நிறைந்த சத்து என்னவே
 பார்க்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 இங்கு என்றும் அங்கு என்றும் இல்லாமல் எங்கணும்
 இருக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துத்
 திங்கள் நிகர் போத நனி உண்டு என்னை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக்
 கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில்
 எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! குறைவற்ற

எல்லாம் கடந்த சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தினை நான் சேர
 அருள் புரியக்கூடாதோ? சிவராஜ யோகமன்றி மற்றவை எல்லாம்
 மயக்கந் தருவனவென்று தெளிய அருள் புரியக்கூடாதோ?
 குற்றமில்லாத ஒரு அருட்சத்தி என்னுள்ளே பதிய அருள் புரியக்
 கூடாதோ? பார்க்கும் இடமெல்லாம் நிறைந்த மெய்ப்பொருள்
 என்னையவே பார்க்க அருள் புரியக்கூடாதோ? இங்கு என்றும் அங்கு
 என்றும் சுட்டி அறியப்படாமல் எல்லாவிடமும் இருக்கும்படி
 அருள் புரியக்கூடாதோ? என்று இவ்வாறெல்லாம் நினைத்து அழும்
 என் நெஞ்சு மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ கடைக்கண்ணால்
 பார்த்துத் திங்களைப்போன்ற களங்கமான என் தற்போதத்தை
 நன்கு உண்டு என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 71

ஒவத லிலாததுலை யொத்தசத் தினிபாத
 முறவொரருள் புரியொணாதோ
 ஓயாத கவலைகளு முதவாத செய்கைகளு
 மோயவருள் புரியொணாதோ
 சாவனோ வய்வனோ வென்றுநினை சஞ்சலந்
 தணியவருள் புரியொணாதோ
 தத்துவ சமுகந் தணந்தென்னை யறிமதி
 தழைக்கவருள் புரியொணாதோ
 ஏவமி லெனக்கறிவ தாநிற்கு முன்னறிவை
 யெய்தவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 நிறைநீ கடைக்கணித்துத்
 தீவிர மறுக்குநிலை வைத்தென்னை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

ஒவதல் இலாத துலை ஒத்த சத்தினிபாதம்
 உறவொர் அருள் புரிய ஒணாதோ
 ஓயாத கவலைகளும் உதவாத செய்கைகளும்
 ஓய அருள் புரிய ஒணாதோ

72. எவ்வம் என்பதன் நீட்டல் விகாரமே “ஏவம்” துக்கமெனும் பொருளுடைத்து; பி - நிகண்டு காண்க. தீவிரம் = சுடுகை; தீவரம் என்பது வடசொல்.

சாவனோ உய்வனோ என்று நினை சஞ்சலம்
 தணிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 தத்துவ சமூகம் தணந்து என்னை அறிமதி
 தழைக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 ஏவம் இல் எனக்கு அறிவதா நிற்கும் உன் அறிவை
 எய்த அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துத்
 தீவிரம் அறுக்கும் நிலை வைத்து என்னை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு னறும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ கப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! குறைவில்லாத இருவினையும் தராசுத்தட்டுகள் போலச் சமமாக நிற்கும் காலத்தில் நிகழும் சத்திநிபாதம் பெற (அருள் ஆன்மாவில் பதிதல்) அருள் புரியக்கூடாதோ? ஓயாத கவலைகளும் பயனில்லாத செய்கைகளும் ஒழிய அருள் புரியக்கூடாதோ? இறப்பனோ பிழைப்பனோ என்று நினைக்கும் சஞ்சலம் குறைய அருள் புரியக் கூடாதோ? முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் கூட்டத்தை ஒழித்து என்னை அறியும் அறிவு செழித்து வளர அருள் புரியக்கூடாதோ? குற்றமில்லாத எனக்கு அறிவாயிருக்கும் உன் அறிவை அடைய அருள் புரியக்கூடாதோ? என்று இவ்வாறு நினைத்து அழுகின்ற என் மனம் மகிழுமாறு, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்து நரகத் துன்பத்தை ஒழிக்கும் நிலையில் வைத்து என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

72

கறைநெஞ் களார்சிறிது கருதுமா கருதாது
 கருதவருள் புரியொணாதோ
 கங்குல்பக லாகவந் நாட்டமா நின்றுனைக்
 காணவருள் புரியொணாதோ
 குறையாத பேரின்ப வெள்ளம் படிந்துளே
 குளிரவருள் புரியொணாதோ
 கூறரிய சுகநல்கு பெருவாழ்வை நான்கொள்ளை
 கொள்ளவருள் புரியொணாதோ

இறைமைசால் கண்ணுடைய வள்ளல்குரு சொனவண
 மிருக்கவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துச்
 சிறுமையணு காநிலை நிறீஇ யெனை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கறை நெஞ்சு உளார் சிறிது கருதுமா கருதாத
 கருத அருள் புரிய ஒணாதோ
 கங்குல் பகல் ஆக அந் நாட்டமா நின்று உனைக்
 காண அருள் புரிய ஒணாதோ
 குறையாத பேரீன்ப வெள்ளம் படிந்து உளே
 குளிர அருள் புரிய ஒணாதோ
 கூறு அரிய ககநல்கு பெருவாழ்வை நான் கொள்ளை
 கொள்ள அருள் புரிய ஒணாதோ
 இறைமை சால் கண்ணுடைய வள்ளல் குரு சொன வணம்
 இருக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துச்
 சிறுமை அணுகாநிலை நிறீஇ எனை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ளூரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! குற்றமுள்ள மனம் உடையவர்
 உன்னைச் சிறிது நினைப்பதுபோல் நினையாமல் என்றும் நினைக்க
 அருள் புரியக்கூடாதோ? இரவு பகலாக அதே விருப்பமாக இருந்து
 உனைக் காண்பதற்கு அருள் புரியக்கூடாதோ? குறைவில்லாத
 பேரீன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி மனத்தில் அது குளிர அருள் புரியக்
 கூடாதோ? சொல்லுதற்கரிய இன்பத்தை அளித்துப் பெருவாழ்வை
 நான் கவர்வதற்கு நீ அருள் புரியக்கூடாதோ? தெய்வத் தன்மை
 மிக்க கண்ணுடைய வள்ளலுக்கு, அவருடைய குருவான
 திருஞானசம்பந்தர் சொன்ன வண்ணம் நானிருக்க அருள் புரியக்

கூடாதோ? என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து அழும் என் மனம்
மகிழுமாறு, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்து அறியாமை
நெருங்காமல் வைத்து அருள் புரியக்கூடாதா? 73

மிணுமிணு வெனாமணி யுருட்டலில் வராதென்று
மிஞ்சவருள் புரியொணாதோ
மேனாடி நினைதல்போ தாதென நிரோதனம்
விளைக்கவருள் புரியொணாதோ
துணியகல் சுழுத்தியிற் சுகமில்லை யெனவுனித்
துணியவருள் புரியொணாதோ
துலைதூர மோவென்று மலையாது வழிகண்டு
தொடரவருள் புரியொணாதோ
இணையற்ற துரியா திதத்திலே சும்மா
விருக்கவருள் புரியொணாதோ
என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
றிறைநீ கடைக்கணித்துத்
திணியுச்ச வருணிலை நிறீஇயெனை யாளரோ
தித்திக்கு முத்திமுதலே
தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
சிவசப்பிர மணியதேவே.

மிணுமிணு எனாமணி உருட்டலில் வராது என்று
மிஞ்ச அருள் புரிய ஒணாதோ
மேல் நாடி நினைதல் போதாது என நிரோதானம்
விளைக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
துணி அகல் சுழுத்தியில் சுகம் இல்லை என உனித்
துணிய அருள் புரிய ஒணாதோ
துலை தூரமோ என்று மலையாது வழிகண்டு
தொடர அருள் புரிய ஒணாதோ
இணை அற்ற துரியாதீதத்திலே சும்மா
இருக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
இறைநீ கடைக் கணித்துத்
திணி உச்ச அருள்நிலை நிறீஇ எனை ஆள் அரோ
தித்திக்கும் முத்தி முதலே
தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! வாயானது முணுமுணு என்று மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டு கையினால் உருத்திராக்கமணி உருட்டலினால் ஞானம் வராதென்று தெளியும்படி அருள் புரியக்கூடாதோ? மேலான நிலையை நாடி நினைப்பது போதாது என்று மறைப்புச் சத்தி மறைப்பை விளக்கி அருள் புரியக்கூடாதோ? தெளிவில்லாத சுழுத்தி அவத்தையில் இன்பம் இல்லை என்று கருதித் தெளிவுபெற அருள் புரியக்கூடாதோ? பேரின்ப வீடு வெகு தொலைவில் உள்ளதோ என்று மயங்கிடாது அதனை அடையும் வழிகண்டு தொடர அருள் புரியக்கூடாதோ? நிகரில்லாத துரியாதீதத்திலே சும்மா இருக்க அருள் புரியக்கூடாதோ? என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து அழும் என் மனம் மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்து உறுதியான உச்ச அருள்நிலை அமைத்து எனக்கு அருள் புரியக்கூடாதா?

74

பத்திவயி ராக்கியப் பெட்டியா வென்னுளம்
 படியவருள் புரியொணாதோ
 பரமானு பூதிப்பிர வாகமென் முன்னரே
 பாயவருள் புரியொணாதோ
 சித்தர்க ளுலாவுநற் சதுரகிரி வெளியிலே
 திரியவருள் புரியொணாதோ
 தேசமிக வுந்தரும் பொதியா சலத்துளே
 செல்லவருள் புரியொணாதோ
 எத்திசையு நின்றுனது சித்தையறி யும்படிக்
 கேற்றியருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துச்
 செத்திலா முத்தியி னிநீஇ யெனை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளுரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பத்தி வயிராக்கியப் பெட்டியா என் உளம்
 படிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 பரம அனுபூதிப் பிரவாகம் என் முன்னரே
 பாய அருள் புரிய ஒணாதோ
 சீத்தர்கள் உலாவு நற் சதுரகிரி வெளியிலே
 திரிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 தேச மிகவும் தரும் பொதியாசலத்துஉளே
 செல்ல அருள் புரிய ஒணாதோ
 எத்திசையும் நின்று உனது சீந்தை அறியும்படிக்கு
 ஏற்றி அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துத்
 செத்திலா முத்தியில் நிறீஇ எனை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக்
 கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில்
 எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பத்தியும்
 வைராக்கியமும் ஆன ஒரு பெட்டியாக என் மனம் படியுமாறு
 அருள் புரியக்கூடாதோ? மேலான அனுபூதி வெள்ளம் என் முன்பு
 பாய்வதற்கு அருள் புரியக்கூடாதோ? சீத்தர்கள் உலாவும் நல்ல
 சதுரகிரி வெளியிலே நானும் உலவி வர அருள் புரியக்கூடாதோ?
 பெரும் புகழ்கொண்ட பொதியமலையின் உள்ளே நான்
 செல்வதற்கு அருள் புரியக்கூடாதோ? எல்லாத் திசையிலும் நின்று
 உனது திருவுளம் அறியும்படிக்கு உயர்த்தி அருள் புரியக்கூடாதோ?
 என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து அடும் என் மனம் மகிழும்படி
 இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்து மீண்டும் சாவாத
 முத்தியில் நிறுத்தி என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 75

சாமமறை வாக்கிய மதிற்றொம்ப தப்பொரு
 டனைக்கொளருள் புரியொணாதோ
 தகைமைசா றத்பதப் பொருணனி யுணர்ந்துணர்வு
 தங்கவருள் புரியொணாதோ

மாமகிமை யுளவசி பதப்பொரு ளுணர்ந்துபயின்
 மார்க்கமருள் புரியொணாதோ
 வழத்தந்த முத்திறமு நின்னருளி லாமென
 மதிக்கவருள் புரியொணாதோ
 ஈமநிலை சேர்முன்ன ரீமநிலை யைக்கண்
 டிருக்கவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துச்
 சேமநிலை யைக்கொடுத் தென்றுமெனை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சாம மறை வாக்கியம் அதில் தொம் பதப் பொருள்
 தனைக்கொள அருள் புரிய ஒணாதோ
 தகைமை சால் தத்பதப் பொருள் நனி உணர்ந்து உணர்வு
 தங்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 மாமகிமை உள அசிபதப் பொருள் உணர்ந்து பயில்
 மார்க்கம் அருள் புரிய ஒணாதோ
 ஈமநிலை சேர்முன்னர் ஈமநிலையைக் கண்டு
 இருக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துத்
 சேம நிலையைக் கொடுத்து என்றும் எனை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! சாமவேத சாந்தோக்கியத்தில் வரும்
 மகாவாக்கியமான 'துவம்' எனும் சொல்லின் பொருளை நான் அறிந்து
 கொள்ள அருள் புரியக்கூடாதோ? பெருமை மிகுந்த 'தத்' எனும்

76. வழத்தல் என்பது துதித்தல் எனப் பொருள் படுமாயினும் இங்ஙனஞ் சொல்லலெனும்
 பொருட்டு; சாக்கிய நாயனார் புராணத்து 1-ல் "மறுவில் சரண் பெற்றதிற மறிந்தபடி வழத்துவாம்"
 என வருதலுமது. இந்நூலாசிரியரருளிய 4-வது மண்டலத்தைச் சார்ந்த சீவயாதனா வியாசத்து
 112-ன் உரையில் வேறுபல இலக்கியங்களுங் காணலாம்.

சொல்லின் பொருளை நன்கு உணர்ந்து அறிவு நிலைபெற அருள் புரியக்கூடாதோ? மகிமை பொருந்திய 'அசி' எனும் சொல்லின் பொருளை அறிந்து ஒழுகும் நெறியை அருள் புரியக் கூடாதோ? கூறப்படும் அந்தத் தத், துவம், அசி (தத் - கடவுள். துவம் - உயிர். அசி - ஆகின்றாய்.) ஆகிய மூன்று நிலையும் உன் அருளினால் ஆகும் என்று நான் கண்டிருக்கும்படி அருள் புரியக்கூடாதோ? என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து அழும் என் மனம் மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்து நல்ல நிலையைக் கொடுத்து எக்காலத்தும் என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 76

தொம்பதந் தன்னிலா காமியத் தின்வலி
 சுருங்கவருள் புரியொணாதோ
 துகளற்ற தத்பதந் தன்னிலே சஞ்சிதந்
 தொலையவருள் புரியொணாதோ
 அம்பதத் தசியிற் பிராரத் துவப்பெருமை
 யழியவருள் புரியொணாதோ
 அதிர்த்தமுத னடுவிலே யாணவமு மாயையு
 மடங்கவருள் புரியொணாதோ
 இம்பர்விடு கிறகடையி லேகன்ம வன்மல
 மிறக்கவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுமு மென்னெஞ்சு மகிழுக
 றிறைநீ கடைக்கணித்துச்
 செம்பரம முத்தியி னிற்றியெனை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

தொம் பதம் தன்னில் ஆகாயமியத்தின் வலி
 சுருங்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 துகள் அற்ற தத்பதம் தன்னிலே சஞ்சிதம்
 தொலைய அருள் புரிய ஒணாதோ
 அம்பதத்து அசியில் பிராரத்துவப் பெருமை
 அழிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 அதிர்த்த முதல் நடுவிலே ஆணவமும் மாயையும்
 அடங்க அருள் புரிய ஒணாதோ

இம்பர் விடுகிற கடையிலே கன்ம வன்மலம்
 இறக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துத்
 செம்பரம முத்தியில் நீநீஇ எனை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தென்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவகப்பிரமணியக் கடவுளே! 'துவம்' என்னும் சொல்லில் ஆகாமிய கன்மத்தின் வலிமை குறைய அருள்புரியக் கூடாதோ? குற்றமற்ற 'தத்' என்னும் சொல்லில் சஞ்சித கன்மம் ஒழிய அருள் புரியக்கூடாதோ? அழகிய 'அசி' என்னும் சொல்லில் பிரார்த்த கன்மத்தின் பெருமை அழிய அருள் புரியக்கூடாதோ? கூறிய முதல் சொல்லான தத் என்பதை அறிவதால் ஆணவமும், நடுச் சொல்லான துவம் என்பதை உணர்வதால் மாயையும் ஆகிய இவற்றின் வலி அடங்கும்படி அருள் புரியக்கூடாதோ? இவ்விடத்தில் இறுதியில் அமைந்த அசி என்னும் சொல்லால் கன்மம் என்னும் வலியமலம் ஒழிய அருள் புரியக்கூடாதோ? என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து அழும் என் மனம் மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்துச் செம்மையும் உயர்வும் உடைய முத்தியில் என்னை இருக்கச் செய்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 77

ஆதியிற் சுத்தனா நிற்குநிலை தனிவிச்சை
 யல்கவருள் புரியொணாதோ
 அடுத்ததி லருட்செல்வ னாநிலையி லேயறி
 வடங்கவருள் புரியொணாதோ
 வாதனை யிலாதகடை யிற்கிரியை விடுகின்ற
 மார்க்கமருள் புரியொணாதோ
 மாண்புடைய வக்கடையி லொன்றிரண் டற்றகக
 மருவவருள் புரியொணாதோ
 ஏதமில் லாதசிவ சாயுச்சிய மீதென
 விருக்கவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துத்

தீதில்பதி ஞானகதி நல்கியெனை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

ஆதியில் சுத்தனா நிற்குநிலை தனில் இச்சை
 அல்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 அடுத்து அதில் அருட் செல்வனாம் நிலையிலே அறிவு
 அடங்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 வாதனை இலாத கடையில் கிரியை விடுகின்ற
 மார்க்கம் அருள் புரிய ஒணாதோ
 மாண்பு உடைய அக்கடையில் ஒன்று இரண்டு அற்ற சுகம்
 அருவ அருள் புரிய ஒணாதோ
 ஏதம் இல்லாத சிவசாயுச்சியம் மீது என
 இருக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துத்
 தீதுஇல் பதி ஞானகதி நல்கி எனை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு னறும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! முதற்கண் உள்ள 'தத்' என்னும்
 சொல்லால் நான் தூயவனாக நிற்கும் நிலையில், என் இச்சை ஒழிய
 அருள் புரியக்கூடாதோ? அதனை அடுத்துள்ள 'துவம்' என்னும்
 சொல்லால் அருட்செல்வனான நிலையில், என் அறிவு அடங்கி இருக்க
 அருள் புரியக்கூடாதோ? துன்பமில்லாத இறுதிச் சொல்லான 'அசி'
 என்பதில் கிரியையை விடுகின்ற வழியை அருள் புரியக்கூடாதோ?
 மாட்சியுடைய அந்த அசியில் ஒன்றும் இரண்டும் இல்லாத இன்பம்
 பொருந்த அருள் புரியக்கூடாதோ? குற்றமில்லாத சிவ சாயுச்சியம்
 இதுதான் என்று இருக்க அருள் புரியக்கூடாதோ? என்றெல்லாம்
 இவ்வாறு நினைத்து அழும் என் மனம் மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ
 கடைக் கண்ணால் பார்த்துக் குற்றமில்லாத பதிஞானத்தால் வரும்
 கதியை அளித்து என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 78

ஒட்டாரு நட்டார்க ளாகும் படிக்கோ
 ருபாயமருள் புரியொணாதோ
 ஊனான பூதபரி ணாமவுட லிவ்வளவி
 லொழியவருள் புரியொணாதோ
 கிட்டிய வினைப்போக பூதசா ரமுமினிக்
 கெடவொரருள் புரியொணாதோ
 கேவல மிலாதவொரு கேவல மெனக்குக்
 கிடைக்கவருள் புரியொணாதோ
 எட்டற்ற வக்கேவ லங்கொளசி பதமா
 யிருக்கவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துச்
 சிட்டரடை யுங்கதி யளித்தென்னை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

ஒட்டாரும் நட்டார்கள் ஆகும்படிக்கு ஒர்
 உபாயம் அருள் புரிய ஒணாதோ
 ஊன் ஆன பூதபரிணாம உடல் இவ்வளவில்
 ஒழிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 கிட்டிய வினைப் போக பூத சாரமும் இனிக்
 கெடஒர் அருள் புரிய ஒணாதோ
 கேவலம் இலாத ஒரு கேவலம் எனக்குக்
 கிடைக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 எட்டுஅற்ற அக் கேவலம் கொள் அசிபதமாய்
 இருக்க அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழுமாறு
 இறைநீ கடைக் கணித்துச்
 சிட்டர் அடையும்கதி அளித்து என்னை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள

சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளாகிய என்னுடைய பகைவர்கள் மாறி எனக்கு நண்பர்களாகும்படி ஒரு வழியை நீ அருள் புரியக்கூடாதோ? புலாலினால் ஆன ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையான உடம்பு இந்தப் பிறவியுடன் ஒழியும்படி அருள் புரியக்கூடாதோ? இப்போது அமைந்துள்ள பிரார்த்த வினையை அனுபவித்தற்குரிய பூதசார சரீரமும் இனி ஒழிவதற்கு அருள் புரியக்கூடாதோ? ஆன்மாவானது ஆணவமலத்தில் கட்டுண்டு, இச்சை, ஞானம், கிரியை ஒன்றும் செயல்படாமல் தனித்துக் கிடக்கும் கேவல நிலை என்பது நீங்கி, முத்திக் கேவல நிலை (பரையோகம்)யை அடையும்படி நீ அருள் புரியக்கூடாதோ? எட்டுதற்கரிய அந்தக் கேவல நிலையும் துறந்து பெறுகின்ற, அசி எனும் சொல்லின் பொருளாயிருக்கின்ற, சுகாதீத பரிசுத்தநிலை எனப்படும் சுத்தாத்துவித நிலையிலிருந்து அருள் புரியக்கூடாதோ? என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து அழும் என் மனம் மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால் பார்த்து அடியவர் அடையும் கதியை அளித்து என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

79

கல்லினுங் கடியவென் னெஞ்சங் கரைந்துணைக்
 கருதவருள் புரியொணாதோ
 கதிதனை யவாவியே காந்தத் திருந்துளங்
 கனியவருள் புரியொணாதோ
 அல்லிலும் பகலிலுந் திருவருட் கடலிலே
 யமிழுவருள் புரியொணாதோ
 அங்கணே யாழ்ப்பழம் பூவண் றறழ்ந்துபே
 றண்ணவருள் புரியொணாதோ
 எல்லாரு முன்றொண்ட னென்றெனைச் சொல்லுமுரை
 யேறவருள் புரியொணாதோ
 என்றுகரு திக்கலுழு மென்னெஞ்சு மகிழுமா
 றிறைநீ கடைக்கணித்துச்
 செல்லல்வர லில்லமுத நல்கியெனை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கல்லினும் கடிய என் நெஞ்சம் கரைந்து உனைக்
 கருத அருள் புரிய ஒணாதோ
 கதிதனை அவாவி ஏகாந்தத்து இருந்து உளம்
 கனிய அருள் புரிய ஒணாதோ
 அல்லலும் பகலிலும் திருவருள் கடலிலே
 அமிழ அருள் புரிய ஒணாதோ
 அங்கணே ஆழ் பழம் பூ வண்டு உறழ்ந்து பேறா
 அண்ண அருள் புரிய ஒணாதோ
 எல்லாரும் உன் தொண்டன் என்று எனைச் சொல்லும் உரை
 ஏற அருள் புரிய ஒணாதோ
 என்று கருதிக் கலுழும் என் நெஞ்சு மகிழமாறு
 இறைந் கடைக் கணித்துச்
 செல்லல்வரலில் அமுத நல்கி எனை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! கல்லைக் காட்டிலும் கடினமான என்
 மனம் கரைந்து உன்னை நினைக்க அருள் புரியக்கூடாதோ?
 வீடுபேற்றை விரும்பித் தனித்திருந்து நிட்டை கூடி மனம்
 கனிவதற்கு அருள் புரியக்கூடாதோ? இரவிலும் பகலிலும்
 திருவருள் என்னும் கடலிலே மூழ்க அருள் புரியக்கூடாதோ?
 அவ்வாறு மூழ்கிப் பழத்திலும் மலரிலும் வண்டு இன்சுவையையும்
 இனிய தேனையும் நுகர்வதுபோல் முத்தியின்பத்தை நான் நுகர
 அருள் புரியக்கூடாதோ? உலகில் உள்ளார் எல்லாரும் என்னைப்
 பார்த்து, “உன் தொண்டன்” என்று சொல்லும் மொழி பொருந்த
 அருள் புரியக்கூடாதோ? என்றெல்லாம் இவ்வாறு நினைத்து
 அழும் என் மனம் மகிழும்படி, இறைவனாகிய நீ கடைக் கண்ணால்
 பார்த்துப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாமற் செய்யும் அமுதத்தைக்
 கொடுத்து என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!